
„Amikor apám meghalt, kilencéves voltam. Gyermekkorom óta igen mélyen kötődtem hozzá, és éppen az utolsó hetekben Madeirán sok mindent mondott nekem. Így legalább egy gyermek szintjén áttekintést kaptam egy olyan életről, amely annyira telítve volt vereségekkel és csalódásokkal, mint kevés másik; és amely emberi szempontból egyértelmű kudarcnak tekinthető. Békét akart, és háborút kellett folytatnia. Az egységre törekedett, és felelős tisztségben kellett végignéznie a soknemzetiségű birodalom pusztulását. Számos barátja hátat fordított neki, sőt el is árulta őt.

És mégis, éppen az a három óra a Quinta do Monte betegszobájában mutatta meg nekem, hogy apám élete nem volt boldogtalan. Ahogy élete utolsó napján láttam őt – az igazság órájában, ahogy a spanyolok mondják –, tudtam, hogy az élete sikeres volt. A halál árnyékában nincs önámítás. Az ember egyedül marad, és az evilági eredmények már nem számítanak. Amikor az ember Teremtője elé áll, Őelőtte csak a kötelesség teljesítése és a jó szándék számít.

ISTEN NEM AZT VÁRJA AZ EMBEREKTŐL, HOGY GYŐZELMI JELENTÉSEKET HOZZANAK NEKI. A SIKERT Ő ADJA.

Tőlünk csak azt várja, hogy a tőlünk telhető legjobbat tegyük.

Ahogy apám akarta, ez a tanulság maradt számomra a legértékesebb tapasztalat későbbi életemre nézve. Halála megmutatta nekem, hogy amíg az ember lelkiismerete nyugodt, nem lehet igazán kudarcot vallani. És végső soron ez a boldogság egyetlen, igazi titka – itt a földön is.”

Utoljára rózsaszín ruhában.
Habsburg Ottó visszaemlékezése;
Die Furche, 1972. április 6.